

Höjd 1,51 m., bredd 0,50—0,56 m. Ristningen är grovt utförd, delvis mycket grund.

Inskrift:

· uikhiulmbr · auk · aupmuntr · þair · litu · raisa · sten · at · serkir · broður · sen · kópna ·

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Vighialmbr ok Auðmundr þeir letu reisa stein at Sværkir, broður senn goðan.

»Vighjälms och Ödmund de läto resa stenen efter Sverker, sin gode broder.»

Till läsningen: Tydligt stungna äro 37, 42, 54 **e**; däremot ostungna 27 **i** och 3, 56 **k**. Av 25 **r** finnes endast h. bst kvar; det kan ej med full säkerhet avgöras, huruvida runan har varit **r** eller **r**. 31 och 34 **a** ha nästan vågrät bst. I 59—60 har bistavarnas lutning blivit helt omkastad, så att **na** står i st. f. **an**. 42 **e** har en tämligen bred punkt; dock knappast **a**.

Inskriftens första namn, 1—10 **uikhiulmbr**, torde snarast böra uppfattas som ett *Vighialmbr*; jfr **uikhialmr** å nyfunnen runsten från Norränge, Håtuna sn (Uppl.), **uihialmr** Sö 37, **uihielbr** Sö 276, **uihialmr** Sö 298, **urhralm** L 288, fsv. *Vihialm*. Formen är emellertid egendomlig. I andra inskrifter av Balle förekommer **hiulm-** för *Holm-*: **hiulmfastr** L 694, (ack.) **hiulmfast** L 671; detta kan nämligen knappast vara annat än det vanliga namnet Holmfast. Det är att märka, att *holmbr* icke förekommer som efterled i namn; ett **Vigholmbr* torde få anses uteslutet. Visserligen skulle också ett *Vig-Holmbr* vara tänkbart, där *Holmbr* vore det egentliga namnet och *Vig-* ett individuellt tillägg, ett tillnamn, sålunda »Strids-Holm». Men även det enkla *Holmbr* är mycket sällsynt; enda säkra belägg i runinskrifterna synes vara Sö 34. Denna tolkning måste därför anses som mindre sannolik än antagandet, att **u** är en felristning för **a**. — Namnet **serkir** (här i ack.) är tidigare känt från Ög 67, där det står i nom. och har blivit tolkat som *Særkir*, möjligen *Sørkir*, säkerligen en biform till fsv. *Sværkir*, isl. *Sørkver*; om detta se Sö 300.

Brate har uppfört Sö 209 bland ristningar av Balle. Härpå tyder ornamentiken, framför allt korsets form, och i själva inskriften framför allt **b**-runans utseende. Dess bistavar gå upptill och nedtill icke in till huvudstaven utan sluta i ramlinjerna ett gott stycke t. h. om huvudstaven; runan liknar därför ett lat. K. Denna form av **b**-runan är typisk för Balle.

210. Klippinge, Överselö sn, Selebo hd.

Pl. 106. Pl. 6: B 726.

Litteratur: B 726, L 948. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5:2 och Mon. Sud.; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 426, 431, 471; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 52.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 726); A. Wætter 1853 (i hs R 552, Uppsala Univ.-Bibl.); Brate (ATA).

»I Klippinge giärdet een sprucken steen som föör någre åhr sedan åhr om kullfallen på huilken och finnas bookstäfwer, doch suäre till att lääsa», säges i *Ransakningarna* (1667); i en senare relation (1682): »Gettesperla en Steen som ligger sönder». Enligt Peringskiöld (1684) fanns stenen »wid Klippingeby på Mörby och Jättesperla åker». Den hopsattes och restes på sin gamla plats 1865 och ånyo 1893. Nu är den rest N om Klippinge nära den plats, där utfartsvägen från denna gård mynnar in i landsvägen Stallarholmen—Överselö.

Granit. Höjd 1,43 m., bredd (nedtill) 0,80 m. Stenen var redan på 1600-talet sönderslagen i två stycken. Toppstycket är med järndubbar fäst vid fotstycket. Ristningen har dessutom i senare tid (efter 1853) blivit skadad; särskilt på v. sidan äro flera runor borta. Så långt den är bevarad, är den djupt huggen och tydlig.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Peringskiöld):

· uarasi · lit · risa · stan · pina · at · [ulmk]a[r · brþur ·] sen · kup · h · - - - - - [· ha]ns · betr · þan · han ·

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

kuni · til · kerua · bali · || risti [ru]nir þisar ×

65 70 75 80 85 90

24—35481. Södermanlands runinskrifter.

uarasi let ræisa stæin þenna at Holmgæir, broður senn. Guð [hjalpi sal] hans bætr þæn hann kunni til gærra. Balli risti runir þessar.

»**uarasi** lät resa denna sten efter Holmger, sin broder. Gud hjälpe hans själ bättre än han kunde göra därtill (d. v. s. än han kunde förtjäna). Balle ristade dessa runor.»

Till läsningen: Säkert stungna äro 36, 55, 72 **e**; däremot ostungna 8, 11, 19, 91 **i**. 16 är tydligt **a**, icke **e**.

Namnet **uarasi** förekommer även på L 686 Vallby kyrka (Uppl.), tecknat **uar:asi**. — *Holmgæir* förekommer även Sö 101, 120, 218, 318; se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 105.

Klippinge-stenen är en av de tre ristningar på Selaön, som äro signerade av Balle; de båda andra äro Sö 203 och Sö 214. Karakteristiskt är, utom ornamentiken och korsets form, de streckformiga skiljetecknen och **b**-runans utseende i 30—34 **brpur** och 76—79 **bali** (jfr däremot 54 **b**). Samma mönster för ristningen har Balle använt i L 696 Ramby, Löts sn (Uppl.) och på (den icke signerade) Sö 212.

211. Ljunga, Överselö sn, Selebo hd.

Pl. 106. Pl. 6: B 725.

Litteratur: B 725, L 950. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5:2 och Mon. Sud.; R. Dybeck, Svenska runurkunder 1 (1855), s. 39; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 427, 429, 467.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 725); A. Wættér 1853 (i hs R 552, Uppsala Univ.-Bibl.); Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Stenen står V om Ljunga, vid södra kanten av utfartsvägen, ungefär 25 m. från den backe, där den västra gården i Ljunga är belägen.

»I Lunga ängen och een backa icke långt ifrån gården een stoor steen uprättader, full med runska bookstäfwer, ålderstigit folk berätta der under ligga een Guberner, huilken hafwer rådt öfwer heele öden, Öfra- och Yter Sehlöös sochner, som hafwer med slungande bortiat gat fienderna ifrån Kohlsund. Item berättas hans 7 frillor wara begrafna i samma lunden» (*Ransakningar* 1667).

Granit. Höjd 1,36 m., bredd (nedtill) 0,80 cm. Ett parti av ytan, ungefär mitt på stenen, har avflagrat, varvid flera runor gått förlorade i v. slingan och i mittslingan. I mittslingan har avflagringen delvis skett efter Brates besök år 1895. För övrigt är ristningen väl bevarad och tydlig.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Bautil):

stinulfr + **auk** × **hak** - - - × **p[ur]rikr** + **auk** × **aubiarn** × **auk** × **uflati** × **þair : raistu** × **sta** - - **[þa]si : at** ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65
ulf × **fapur** + **sin**
 70 75

Stæinulfr ok Hak[i ok] Þryrikr ok Öybiörn ok Oflati, þær ræistu stæin þænsi at Ulf, faður sinn.

»Stenulv och Hake och Tryrik och Öbjörn och Ovläte, de reste denna sten efter Ulf, sin fader.»

Till läsningen: Icke stungna äro 3 **i**, 31 **u**. 14 **k** är osäkert. En hst är bevarad, men straxt t. h. därom vidtager en stor avflagring. Något ovanför hst:s mitt finnes en liten fördjupning, möjligen rest av bst i ett **k**. Framför 20 **p** har säkerligen närmast stått ett **auk**. Det återstår sedan efter 14 **k** knappast utrymme för mera än en runa jämte skiljetecken. Inskriftens andra namn har därför efter all sannolikhet varit *Haki*, och luckan i inskriften torde kunna utfyllas så: **haki** × **auk**. *Haki* är visserligen endast belagt i en småländsk inskrift (L 1240 Sandsjö), men det föreligger sannolikt i flera ortnamn och bör lätt kunna ha nybildats som kortform till det vanliga *Hakon*. För detta namn har knappast funnits plats på stenen. Av 21—22 **ur** finnes endast